

Λόγοι Θεάτρου [18- 24 Ιανουαρίου 2018]

www.rejected.gr/subs/we_like/logoi-theatrou/logoi-theatrou-1801.html

"Ο Αφέντης και ο Δούλος", η νουβέλα του Τολστόι, με τον Δημήτρη Λιγνάδη και τον Γιώργο Νανούρη, έρχεται μετά τις Απόκριες, στο θέατρο ΑΘΗΝΑΙΟΝ της Θεσσαλονίκης, για λίγες παραστάσεις. Μέσα στο Φλεβάρη δε, θα πραγματοποιηθεί "η κάθοδος των...Ηλιθίων"! Ο ηθοποιός Γρηγόρης Παπαδόπουλος σκηνοθετεί το έργο του Νηλ Σάιμον "Οι Ηλίθιοι" με πρωταγωνιστές τον Τάσο Περζικιανίδη, την Κλειώ-Δανάη Οθωναίου και τον ανερχόμενο ταλαντούχο Κωστή Ραμπαβίλα. Μαζί τους, ένα πλήθος ηθοποιών του Κρατικού σε άρτια διανομή ρόλων, μεταξύ άλλων ο Βασίλης Σπυρόπουλος, η Γιολάντα Μπαλαούρα και η Πολυξένη Σπυροπούλου. Παράσταση που-όπως ανακοινώθηκε-θα παίζεται σε διάφορους χώρους της πόλης- μα με την δυναμική που ποντάρω πως θα έχει, ως κωμωδία με ιδανικό cast, σύντομα θα βρει τον επιτυχημένο χώρο της. Πάσχα πλέον τον Απρίλη, Πάσχα στο Μέγαρο με την "Μεγάλη Χίμαιρα" του Καραγάτση, από το θέατρο ΠΟΡΕΙΑ, σε σκηνοθεσία Δημήτρη Τάρλου, για αυστηρά δύο εβδομάδες.

| κείμενο | γιώργος παπανικολάου */* φωτογραφίες | λευτέρης τσινάρης */* επιμέλεια
| iάκωβος καγκελίδης

...και ποιος σου είπε ότι τα μεσάνυχτα, η Θεσσαλονίκη δεν παίζει θέατρο;

Και τι θέατρο! Μια από τις καλύτερες παραστάσεις, της φετινής χρονιάς! "Σπιρτόκουτο" ανάβει για δύο Παρασκευές, μεσάνυχτα στη Χ.Α.Ν.Θ.. Το κείμενο του Γιάννη Οικονομίδη, σε σκηνοθεσία Στάθη Μαυρόπουλου, με τον ίδιο πρωταγωνιστή και ένα σύνολο άξιων ηθοποιών να τον περιβάλλουν. Θα ξανασηθεί το εξαιρετικό σκηνικό της Σοφίας Τσιριγώτη,

του "βασιλιά της πολυθρόνας" κι οφείλεις να τιμήσεις αυτή την οικογένεια του σαδισμού. Δεν χάνεται η Λένα Πετροπούλου, ο Πέτρος Μαλιάρας, η Δήμητρα Σταματίου ο Γιάννης Κοντός, η Ιωάννα Λαμνή και ο Κώστας Βουρλιώτης...πόσο σε κερδίζουν με το παίξιμό τους!

...και ποιος σου είπε ότι δεν υπάρχει αναρχία και "προχώ" φάση στον πολιτισμό;

Εκεί στο Κρατικό το λένε "δράση". Εμείς το λέμε παράσταση. Ξεκάθαρη παράσταση. Με όλα τα σέα και τα μέα, που την κάνουν καραμπινάτα ωραία παράσταση. "Η ιστορία του Β.Μ. - ενός ανθρώπου με κίτρινη μπλούζα". Άλλη οπτική, από το πουθενά και με το τίποτα. Πα-ρά-στα-ση. Υποδειγματική στη σκηνοθεσία και στη γραφή. Από την αρχή, ίσαμε το τελευταίο δευτερόλεπτο. Υπαίτιοι η Ελεάνα Τσίχλη και ο Γιώργος Νούσης. Ο Βλαντιμίρ Μαγιακόφσκι, σε μια ζωή-γραφή-ταξίδι και στάση ζωής. Τέσσερις ηθοποιοί που ισάξια σε κατακτούν. Πυγμή, ζωντάνια και "σπαρτάρισμα" επιτέλους! Ναι, ήταν ωραία! Και έχει όλο νέο κόσμο. Δεν παίζει σταθερά. Μα όπου παίζει, σταθερά τράβα να το δεις. Θεατρική έμπνευση και τσαμπουκάς στο καλωσόρισες!

...και ποιος σου είπε ότι δεν υπάρχει η πρόταση γι' αυτή την εβδομάδα;

"Όσα η καρδιά μου στην καταιγίδα". Πάλι η κρυψώνα του έρωτα έγινε το μικρό θέατρο της Μονής Λαζαριστών. Ένα "διαμαντάκι" γραφής από τον Άκη Δήμου, που μιλάει για έρωτα, δίχως τελικά αυτό να είναι το έργο. Έχει στηθεί μια- μαθηματικής ακριβείας- παράσταση από τον Πάνο Δεληγιάννη και μέσα στην ατμόσφαιρα του έργου, αποδόθηκαν όσα περίμενες κι όσα δεν φανταζόσουν, να "σου ρίχνουν μπάτσα". Αντιλαμβάνεσαι με το "καλησπέρα" την αρτιότητα της Μαρίας Τσιμά, στο κάθε λεπτό, στο κάθε τι που της ζητάει ο ρόλος κι ο σκηνοθέτης, μεστά να τοποθετείται. Η Μαρία παρέχει ένα σπάνιο δώρο υποκριτικής δεινότητας στους θεατές της. Σε ορθά ήπιους τόνους εσωτερικότητας κινείται στον "απεγνωσμένο" ρόλο της, η Μομώ Βλάχου κι ο "έμπειρος" Γιώργος Κολοβός ψελλίζει- σχεδόν ποιητικά-όλες τις αλήθειες που πονάνε. Ο Κωνσταντίνος Λιάρος αποκαλύπτει το εύρος του ταλαντευόμενου ερωτευμένου νέου, τόσο ταλαντούχα, βήμα μπρος-βήμα πίσω, που τον τοποθετεί -αδιαμφισβήτητα -στην επιτυχία της παράστασης. Επιτέλους, "ψυχολογικό θέατρο" για όσους είναι ερωτευμένοι. Κι όσους ξέρουν τον πόνο του να είσαι.

Τελειώνοντας, ρώτησα τον Γεράσιμο Ευαγγελάτο, φέτος, ποιο είναι το θέατρο που του σκιρτά την καρδιά. Ποιες παραστάσεις ξεχώρισε αλλά και με ποια έργα ο ίδιος καταπιάνεται και "πάει παραπέρα".

Για μένα το ζητούμενο σε μια θεατρική παράσταση είναι να με αιφνιδιάζει. Να καταφέρνει εντελώς αναπάντεχα να με κάνει να ξεχάσω τις σταθερές μου και να αμφισβητήσω όσα πιστεύω πως γνωρίζω. Αρκετές ήταν οι παραστάσεις της φετινής χρονιάς που κατάφεραν να μου προξενήσουν αυτό τον ενθουσιασμό. Αν ήταν να επιλέξω μόνο δυο, αυτές θα ήταν το "Ορλάντο" της Βιρτζίνια Γουλφ όπως το σκηνοθέτησε η Ιώ Βουλγαράκη στο Skrow και ο "Χαρτοπόλεμος" του Βαγγέλη Ρωμνιού όπως τον σκηνοθέτησε ο Γιώργος Παλούμπης στο "Ιλίσια Βολανάκης" αρχικά και στο "Μικρό Γκλόρια" στη συνέχεια. Στην πρώτη περίπτωση μαγεύτηκα από τον άθλο της Αιμιλίας Καβάλη να "σηκώσει στις πλάτες" της ένα τόσο απαιτητικό κείμενο και να καταφέρει να κάνει κάθε λέξη να ακούγεται με το δικό της χρώμα και μουσικότητα, δημιουργώντας μια ανάγλυφη, φλογερή αφήγηση που έκοβε την ανάσα. Στην δεύτερη, με συγκίνησε η συνειδητοποίηση ότι γράφονται ακόμα σημαντικά σύγχρονα έργα με στέρεη δομή, καθημερινή θεματική και απλή γλώσσα, χωρίς να χρειάζεται να καταφεύγουν στην εκζήτηση και τον επί τούτου πειραματισμό.

Η προσωπική μου ενασχόληση με το θέατρο μου επιτρέπει να συμπεριλάβω στις παραστάσεις που με συγκίνησαν ακόμη μια: το "Χελιδόνι" του Γκιγιόμ Κλούα, σε σκηνοθεσία Ελένης Γκασούκα, που παρουσιάζεται τα Δευτερότριτα στο "Μικρό Γκλόρια". Έργο άμεσο κι αιχμηρό, με χιούμορ και συγκίνηση να μοιράζονται ιδιοφυώς. Δε θυμάμαι την τελευταία φορά που δάκρυσα με ένα κείμενο από την ανάγνωση και μόνο κι αυτή η συγκίνηση να επαναλήφθηκε κι όταν το είδα στη σκηνή. Στην παράσταση αυτή, έγραψα το τραγούδι των τίτλων μαζί με το Θέμη Καραμουρατίδη κι είχαμε την τύχη να γίνουμε κι εμείς μέρος της όμορφης ιστορίας της. Αυτή την περίοδο διασκευάζω με το Γιάννη Κακλέα κι έναν εξαιρετικό θίασο το "Παιχνίδι της Σφαγής" του Ευγένιου Ιονέσκο, προκειμένου να παρουσιαστεί στη σκηνή του Rex για λογαριασμό του Εθνικού Θεάτρου στα τέλη του Φλεβάρη. Πρόκειται για ένα έργο που φιλοσοφεί πάνω στο Θάνατο με τον ιδιαίτερο τρόπο αυτού του ξεχωριστού

συγγραφέα του παραλόγου. Οι εντατικές πρόβες μας αποκαλύπτουν σιγά - σιγά έναν υπέροχο δρόμο που συνενώνει με τρόπο μοναδικό διάφορες παραστατικές τέχνες και μας κάνει να ανυπομονούμε για το τελικό αποτέλεσμα.

*κείμενο | γιώργος παπανικολάου
φωτογραφίες | λευτέρης τσινάρης
επιμέλεια | ιάκωβος καγκελίδης*